

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Kristovo zmrtvýchvstání je klíčem k pochopení dějin světa, dějin celého stvoření a dějin člověka.

BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II.

Právě svátek Božího milosrdenství je nerozlučně spjat s životem papeže Jana Pavla II.

1. KVĚTNA 2011 / C.72

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

další autoři příspěvků

Jan Háva (JAH)
Ing. Vladislav Hynk (vh)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
5 blahorečení Jana Pavla II.
6 sváteční a pozeňnaný den je před námi
7 Japonsko
9 velké, nutné zamyšlení
10 rozhovor s ...
11 nezapomínejme se modlit
12 opuštění, nacházení, vykročení?
13 pohádka o „zlobivém“ chlapečkovi
14 maminkám / kostel Panny Marie Vítězné
15 Květná neděle - pašijová
16 třešřská farnost pomalu, ale jistě umírá
17 reakce / oslovení / horské květy
18 a proč vy nejdete do kostela? / záleží na tvém srdci
19 Panna Maria Lurďská / poslech Radia Proglas
20 Noc kostelů
21 listy dovězení/sjarnímipaprsky/letní tábor/nastávající dny
22 Everest jen o fous
26 pouť do Francie
27 diář farnosti
28 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 19. června 2011!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Milé děti, sestry a bratři!

Prožíváme nejradostnější období 50 dnů církevního roku – dobu velikonoční. V písničích zaznívá hebrejské slavné slovo „aleluja“, které znamená „chvalte Pána“. Hlaholí na základě nové stěžejní události: velikonoční obětní smrti Ježíše Krista a jeho zmrtychvstání. Z našeho srdce má tryskat pramen radosti a naděje: Ježíš je vítěz!

Kristovo zmrtychvstání je klíčem k pochopení dějin světa, dějin celého stvoření a dějin člověka. Člověk je stejně jako celé stvoření podřízen zákonu smrti. Avšak díky tomu, co Kristus učinil, byl zákon smrti podřízen zákonu jinému – zákonu života. Díky zmrtychvstání Ježíše Krista člověk neexistuje jen pro smrt, ale existuje pro život, který se má zjevit v nás samotných. Ve Skutcích apoštolů se píše: Bůh „poskytl všem důkaz pro to, aby uvěřili, tím, že ho vzkřísil z mrtvých“. (Sk17,31) Smrt totiž nestačila k tomu, aby dokázala, že Ježíš je opravdu očekávaný Mesiáš a Boží Syn. Kolik lidí v dějinách světa bylo ochotno zasvětit svůj život věci, kterou považovali za spravedlivou a obětovali svůj život! A zůstali mrtví. Ježíšova smrt je důkazem jeho nesmírné lásky k nám, avšak jeho vzkříšení je potvrzením a bezpečným důkazem, jistotou, že vše, co říká, je pravda, která platí pro všechny lidi a časy. Jeho Velikonoce jsou našimi Velikonoce, jeho zmrtychvstání je našim zmrtychvstáním.

Na světě je mnoho věcí, které nevidíme a ony existují a jsou důležité. Nevidíme své myšlenky, ale přesto je máme. Nevidíme svou duši, avšak přesto existuje. Stejně tak nevidíme vzkříšeného Pána svýma očima, ale vidíme, že tam, kde Ježíše necháme působit, se vše mění, je pokoj, radost a naděje. Sv. Augustin říká: „*Víra křesťanů je Kristovo zmrtychvstání.*“ To mohu potvrdit nyní ze své vlastní zkušenosti s nemocí, kterou procházím, že víra je to, co mi pomáhá snášet těžké chvíle. Znovu objevuji, jak je životně důležité pro křesťana být v životě připojen online na Boha – žít s ním přítomný okamžik a udělat si čas pro četbu Pisma svatého a každodenní

modlitbu, kterou tak často v životě podceňujeme, a při níž se vytváří náš vztah s ním, tím, že ho poznáváme. Když mi bylo nedávno pár dní špatně a nebyl jsem schopen modlit se předepsané modlitby kněžského breviáře, natož sloužit doma mši svatou, poznal jsem, jak mi velice pomohlo to, že jsem před tím četl Písmo svaté a tak jsem se k Bohu obracel krátkými modlitbami, větami, prosbami ze žalmů nebo z evangelia lidí, kteří se obraceli na Boha o pomoc. Víme, že i Pán Ježíš v největší opuštěnosti na kříži volal ke svému Otci slova žalmu: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*“ Stále více si uvědomuji dar, hodnotu, velikost eucharistie, mše svaté, již světil Pán do mých kněžských rukou, která je tryskajícím pramenem Božího života a z níž mohu čerpat posilu. Co se týče mobilu a internetu, sám dobře vím a přiznávám, že ho mám stále na pozoru a hlídám si, abych nepropásl hovor, sms či email, na který

mám reagovat, ale ve vztahu k Bohu to vždy tak u mě nebylo a musím se tomu učit, mám k tomu teď velkou příležitost. Období, které prožívám, chápu jako zastavení na cestě života. Prosím Pána Boha, aby tento čas byl pro mě požehnaný a novým znovuzrozením k něčemu vyššímu, dokonalejšímu. Svůj čas věnuji kromě léčby a odpočinku více duchovnímu životu, také četbě duchovní a jiné literatury, kromě toho i studiu angličtiny. Bohu díky, léčbu nemoci snáším docela dobře, oproti jiným pacientům. Cítím velkou sílu a podporu ve vaší přímluvné modlitbě za mé uzdravení, které si moc vážím. Víím, že všichni se modlíte při každé mši svaté a bohoslužbě slova za mě, děkuji vám mnohokrát. Poslední vyšetření po dvou chemoterapiích dopadlo, díky Bohu, velmi dobře, a to považují za zázrak, „chemické zbraně“ razantně zabírají a nemoc radikálně ustupuje. Ne u všech pacientů je tomu tak. Podle lékařů je velká naděje na úplné vyléčení, i přesto, že léčba potrvá určitě ještě několik měsíců a pokud to bude dobré, nejméně do konce letních prázdnin. Musíme být dál trpěliví. Na Květnou neděli při modlitbě breviáře uprostřed dne jsem byl velmi osobně osloven slovy Písma z 1. listu sv. Petra 5,10-11, kde se píše: „*Když teď nakrátko snesete utrpení, Bůh, dárce veškeré milosti, který vás pro zásluhy Krista Ježíše povolal ke své věčné slávě, sám vás zdokonalí, utuží, utvrdí a upevní. Jemu patří vláda na věčné věky. Amen.*“ Toto slovo mě ujistilo, že vše je a bude k větší slávě Boží, jak sám říká Ježíš při vzkříšení Lazara Martě, že „*to není nemoc ke smrti, ale ke slávě Boží*“ (Jan 11,4)

Děkuji vám za každý dopis, zavolání, email (kontakt: cahat@post.cz), sms, která mě vždy povzbudí a ujistí o vaší empatii. Nemohu zapomenout projevit vděčnost také dětem za krásné obrázky a vzkazy, které vždy pohladí mé srdce. Na závěr chci poděkovat především farní radě, akolytům, katechetkám, kostelníkům a vůbec vám všem, kteří se jakýmkoliv způsobem staráte o to, aby život ve farnostech pokračoval dál v této situaci. Víím, že to není jednoduché, ale myslím na vás. Mohu vám říci, že jsem opravdu klidný, jak jste se této službě dobře a ochotně ujalí, a jsem hrdý na to, jak schopné lidi mám k dispozici ve farnostech.

Velikonoce jsou svátky Boží lásky k člověku. Bruno Ferrero se ve své knize Deset slov

o víře zamýšlí nad tím, jak mě Bůh osobně miluje. Moc bych si přál, aby letošní Velikonoce a velikonoční doba byla pro nás všechny novým začátkem k lepšímu a hlubšímu vztahu s Bohem.

Bůh mě miluje, a proto

- se mnou tak snadno neztrácí trpělivost.
- okolnostmi mého života konstruktivním způsobem slouží k mému růstu.
- se mnou nejedná jako s předmětem, který lze vlastnit a manipulovat jím.
- mě nepotřebuje ohromovat svojí božskou velikostí a mocí. Neprohlašuje mě svým dítětem proto, aby mě umenšil a zdůraznil svou důležitost.
- stojí na mé straně. Chce mě vidět růst a zrát ve své lásce.
- na mě nevytváří svůj hněv za každou maličkou chybu (i když jich dělám hodně).
- nepočítá všechny mé hříchy, aby mi je při nejbližší příležitosti vmetl do tváře.
- jej hluboce bolí, když nejdu po jeho cestách, protože to znamená, že v něj nemám důvěru a nemiluji ho, jak bych měl.
- je šťastný, když pocítuji jeho sílu a moc, a snáším těžké životní situace z lásky k jeho jménu.
- ve mně stále působí i tehdy, když mám chuť se vzdát a nejsem schopen pochopit, proč se nevzdá také on.
- má ve mně neustálou důvěru i tehdy, když sebedůvěru nemám.
- nikdy neříká, že pro mě není žádná naděje, naopak, stále ve mně trpělivě působí, miluje mě a opatruje tak, že si alespoň trochu uvědomuji, jak hlubokou starostlivost o mě má.
- na mě nikdy nezapomíná, i když by to mohli udělat moji přátelé.

Toto zamyšlení bych rád ukončil citátem, výzvou našeho milého a nám všem blízkého papeže blahoslaveného Jana Pavla II., jež pronesl na začátku svého pontifikátu: „**Otevřete, rozrazte dokořán brány Kristu!**“

Váš otec Tomáš

BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II. A SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

1. května 2011 v neděli Božího milosrdenství v 10.00 hodin začne na Svatopetrském náměstí slavnostní beatifikační bohoslužba, při níž bude blahorečen papež Jan Pavel II. Předsedat jí bude Benedikt XVI. a koncelebrovat kardinálský sbor.

Právě svátek Božího milosrdenství je nerozlučně spjat s životem papeže Jana Pavla II.

Osvatořečení sestry Kowalské a šíření úcty k Božimu milosrdenství se zasloužil právě Jan Pavel II. Už během 2. světové války na cestě do práce navštěvoval Karol Wojtyła klášter sester Božího milosrdenství v Krakově-Lagiewnikách, kde Faustyna žila a krátce před válkou zemřela. Potom tam také putoval jako kněz a biskup krakovský. Už jako papež přijel do Lagiewnik 7. června 1997, aby odevzdal u hrobu sestry Faustyny Božimu milosrdenství celé lidstvo, církve a sám sebe. Tehdy papež také řekl: „Děkuji Boží prozřetelnosti, že mi dovolila splnit poselství Pána Ježíše a zavést svátek Božího milosrdenství.“

V roce 2002 Jan Pavel II. navštívil Lagiewniky opět, aby konsekroval novou baziliku Božího milosrdenství. Sestru Marii Faustynu Kowalskou papež Jan Pavel II. blahorečil v roce 1993 a o sedm let později svatořečil.

Jan Pavel II. zemřel v sobotu dne 2. dubna 2005 v 21.37 hodin po 26 letech, 5 měsících a 17 dnech svého pontifikátu, v předvečer neděle Božího milosrdenství, svátku, který ustanovil.

Dekret, který uznává „výjimečný charakter“ papežova blahorečení, upravuje veřejné liturgické oslavy spojené s blahorečením Jana Pavla II. Ačkoliv se děkovné mše svaté po beatifikaci mohou slavit jen v místech, kde blahoslavený žil nebo pracoval, Vatikán vydal dovolení ke

slavení děkovných mší během celého roku i pro místní církve po celém světě. Datum děkovné mše svaté určí pro jednotlivé diecéze příslušný diecézní biskup a pro řeholní kongregace a řády jejich představený. Tyto bohoslužby mohou být slaveny pouze do 1. května 2012. V Římské diecézi a všech polských diecézích bude 22. říjen automaticky zařazen jako památka do liturgického kalendáře s tím, že místní církve a řády mohou rovněž požádat o dovolení zařadit tuto památku do svých liturgických kalendářů. Kostely, ve kterých se slaví liturgická památka, mohou být pojmenovány po Janu Pavlu II. Dekret rovněž obsahuje text vstupní modlitby, která bude použita při liturgických oslavách a děkovných mších.

(Ze zpráv ČBK)

SVÁTEČNÍ A POŽEHNANÝ DEN JE PŘED NÁMI

O 2. neděli v mezidobí, 16. ledna tohoto roku, vyslovil papež Benedikt XVI. před 50.000 poutníky po modlitbě Anděl Páně tato slova: „*Ti, kdo Jana Pavla II. znali, ctili a milovali, spolu s církví nemohou nepociťovat radost z této události. Jsme šťastní.*“ Papež Benedikt XVI. rozhodl blahřečit svého předchůdce Jana Pavla II.

Obřadu bude předsedat sám papež 1. května o 2. neděli velikonoční. K tomuto blahřečení otevřelo cestu uznání zázraku náhlého a plného uzdravení francouzské řeholnice Marie Simon Pierre, která trpěla těžkou formou Parkinsonovy nemoci. Ta se totiž na radu své představené svěřila přímluvě krátce předtím zesnulého Jana Pavla II.

Před dvěma lety, když jsem byl na duchovním cvičení na Velehradě, tak jsem si zde zakoupil knihu *Život s Karolem*, kterou napsal a vzpomínal osobní sekretář Jana Pavla II. kardinál Stanislaw Dziwisz v rozhovoru s G. F. Svidercoschim, italským novinářem a redaktorem *L'Osservatore Romano*. Kniha zahrnuje léta, která Stanislaw Dziwisz strávil nejdříve jako osobní sekretář v Polsku (1966 – 1978) a pak v Římě (1978 – 2005).

V 35 kapitolách rozhovorů s italským novinářem vzpomíná na události spojené s životem Karola Wojtyly. Popisuje papežův běžný pracovní den, prozrazuje i jeho drobné radůstky, například jak se mu několikrát podařilo tajně vyjet do hor na lyže. Zachycuje dojmy z apoštolských cest Svatého otce do mnoha zemí světa a setkání s mnoha významnými osobnostmi. Vzpomíná, jak Jan Pavel II. prožíval pád komunismu a oslavy 2000 jubilea křesťanství. Připomíná papežovo utrpení spojené s atentátem a s pozdějším oнемocněním, nezamlčuje skutečnost, že Jan Pavel II. zvažoval, zda nemá ze zdravotních důvodů odstoupit. Redaktor Svidercoschi říká: „*Jsem přesvědčen, že zásadním motivem rozhodnutí*

kardinála Dziwisze napsat tuto knihu bylo přání pokračovat ve svém duchovním dialogu s Janem Pavlem II. Stanislaw Dziwisz měl to privilegium, že s ním mohl sdílet téměř 40 let svého života a nyní se chce o toto privilegium podělit v této knize.“

V jednom článku píše kardinál o tom, jak naposled viděl tvář papeže Jana Pavla II.

„*Po pravdě řečeno – vidal jsem ji snad stokrát, každou hodinu, každý den. Vidal jsem ji očima víry a samozřejmě očima srdce a paměti. Pořád vnímám jeho přítomnost, přestože jinak, než jak jsem byl dosud zvyklý. Ale tenkrát jsem jeho tvář viděl opravdu naposled. Lidsky. Naposled jsem hleděl na toho, který mi byl otcem a učitelem, na jeho postavu, ruce. A především na tu tvář. Prál jsem si, aby ten okamžik trval věčně. Až po nějaké době jsem ucítil pohledy. Pochopil jsem, že musím... Vzal jsem bílý šátek a položil na jeho tvář. Jemně, jako bych se bál, že mu ublížím.*

Nášťestí jsem si pomohl slovy modlitby: 'Pane, ať jeho tvář teď' hledí na tvou otcovskou a ať ta tvář, kterou my už nevidíme, kontempluje tvou krásu.' On už byl v Otcově domě, před tváří Pána, Jeho pozemské putování došlo svého cíle.

A my všichni najednou, jako by na čísi rozkaz, jsme začali zpívat Te Deum. Ne Requiem, protože jsme neměli smutek, ale Te Deum. Na poděkování Bohu za dar, který nám dal, za dar v osobě papeže Karola Wojtyly.“

Také i my upřímně poděkujeme Pánu za tak velký dar, který jsme dostali v osobě papeže Jana Pavla II., co vykonal pro církev a celý svět.

Televizní stanice Noe bude vysílat přímý přenos z tohoto blahřečení.

Pavel Kovář

JAPONSKO

- ZEMĚTŘESENÍ - TSUNAMI, AKITA

Ačkoliv se nyní největší pozornost věnuje osudu japonských i jiných atomových elektráren, je přece jen nejotřesnější skutečností zemětřesení a následná vlna tsunami. Není divu, že mnozí lidé jsou touto skutečností ochromeni a jakoby paralyzováni. Člověk je totiž neštěstím zaskočen vždy. Nejvíce nás zasahuje naše bezmocnost. Pohled na živel, který si hraje s námořní lodí jako s krabičkou sirek, který odhodí dům jako dětskou hračku a bez milosti spláchne vše živé a neživé, co je v jeho cestě, je deprimující. S tím nedokážeme vůbec nic.

Stráší a trestá Bůh lidi? Člověk se často, jako i při jiných neštěstích, ptá, kdo je vinen, kdo za to může. Pán Bůh. Kdo jiný? „*Napomíná, trestá, nemůže se už na naše lidské bláznění dívat...*“ Opravdu je Bůh tím, kdo pohybuje zemí proto, aby lidi vystrašil, potrestal a tisíce mrtvých je varoval? Byl by to tentýž Bůh, který „*tak miloval svět, že dal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“? (Jan 3,16) Tomu lze těžko uvěřit.

Jsmo na této zemi jen hosty. Především – jsme na této zemi takřkajíc hosty, nemáme tu nikdo právo „věčného pobytu“. Smrt je nakonec osudem každé živé bytosti a většinou si člověk nevybírám okolnosti, za nichž nastane. Na druhé straně právě křesťanská víra nás ujišťuje, že ten nejhlubší a nejdůležitější vztah s Bohem nám nemůže vzít ani smrt. A že jeho dovedení do konce je vzkrýšení.

Nejsme páni všeho. Pokud se pak zamyslíme i nad ohrožením poškozenou jadernou elektrárnou, měli bychom v prvé řadě nešetřit obdivem a vděkem nad touto padesátkou statečných techniků, kteří se snaží situaci zvládnout, byť na to zřejmě sami doplácí. A potom musíme opět uznat, že nejsme páni všeho a že i ta nejlépe vyrobená a zabezpečená věc se může stát vlivem okolností velmi nebezpečnou. Nebo jinak: že právě rozvinutá technika, která nám v mnoha ohledech usnadňuje život, nás dělá neobyčejně zranitelnými a tuto zranitelnost v podstatě nelze odstranit.

Obrácení (k realitě). Dovolil bych si tedy tvrdit, že katastrofa, se kterou se zde setkáváme, nás může především obracet k realitě: ano, tak jsme bezmocní a tak zranitelní – a neradi si to přiznáváme. A modlitba? Jistě za ty, kdo zemřeli, za ty, kdo přežívají ve velmi těžkých podmínkách a za ty, kteří se jim snaží pomáhat. Za sebe navzájem ovšem také – abychom byli moudří a, jak říká apoštol, „vykupovali čas“.

Na konec je dobré připomenout slova našeho Pána, když k němu přišli lidé se zprávou o neštěstích, která jimi otřásla podobně, jako námi zemětřesení v Japonsku s jeho následky: „*Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.*“ (Lk 13,4-5) Není to vyhlášení trestu, ale výzva k obrácení. A tu je třeba hlásat po celé lidské dějiny novým a novým generacím, což křesťané lépe či hůře skutečně dělají a je to úkol, který jim Ježíš svěřil.

P. Aleš Opatrný
(www.vira.cz, převzato a zkráceno)

AKITA - POUTNÍ MÍSTO

V horské samotě Yuzawadai, patřící k městu Akita u západního pobřeží japonského ostrova Honšú, žila sestra Agnes Katsuko Sasagawa. Když jí bylo devatenáct roků, po špatně vykonané operaci slepého střeva jí ochrnul nervový systém. Šestnáct roků byla odsouzena k nehybnosti, převáželi ji z nemocnice do nemocnice, podstoupila mnoho operací. Na jedné klinice se seznámila s ošetřující sestrou, dobrou katoličkou, která jí dala základy víry. Díky této sestře se její zdravotní stav postupně zlepšil.

Potom se začlenila do společenství Sester Panny Marie v Nagasaki. Po čtyřech měsících však opět upadla do kritického stavu a 10 dní leže-

la v bezvědomí. Její stav považovali za beznadějný. Přesto se však uzdravila, a to po působení vody z Lurd, kterou jí posílaly sestry z Nagasaki.

V r. 1969 se rozhodla vstoupit do řádu Služebnic Eucharistie.

V r. 1973 úplně ohluchla. Odešla za sestrami na samotu Yuzawadaí. Naučila se číst podle pohybu úst.

V neděli 24. června 1973 při adoraci viděla ze Svátosti oltářní vytrysknout světlo a kolem oltáře se vznášel opar. V něm se objevilo mnoho bytostí podobajících se andělům. Tyto bytosti obklopily oltář a klaněly se před Hostií.

V klášteře byl právě přítomný biskup Johannes S. Ito, a tak se mu sestra se vším svěřila. Následující den měla to stejné vidění. Potom se po její pravici objevil anděl a modlil se s ní.

Dne 5. července 1973 večer při modlitbě v kapli její rukou najednou prošla nesnesitelně ostrá bolest. Když otevřela dlaň, měla na ní ránu, ze které vytékala krev.

Druhý den ráno byla sestra Agnes znovu v kapli. Byla tam instalovaná socha Panny Marie, vysoká jeden metr. Sochu před 10 roky vyřezal místní mistr ze dřeva stromu přivezeného z Izraele.

Sestra Agnes řekla: „*Najednou jsem pocítila, jak dřevěná socha ožívá, a všimla jsem si, že je zaplavená oslňujícím světlem. Instinktivně jsem se sklonila hluboko k zemi a v té samé chvíli v mých hluchých uších zazněl hlas: „Moje dcero, moje novicko, uposlechla jsi mě, všechno jsi opustila, abys mě následovala. Trpíš svojí hluchotou? Tvoje uši budou uzdraveny, buď si tím jistá. Buď trpělivá... Modliš se z celého srdce modlitbu Služebnic Eucharistie? Jestli chceš, pomodlime se jí společně...“*

Po skončení modlitby se hlas opět ozval: „*Modli se hodně za papeže, biskupy a kněze.*“

Potom socha opět nabyla svůj obvyklý vzhled, ale ještě toho samého dne se na její pravé ruce objevila stejná rána jako na dlani sestry Agnes – a tato rána také krvácela.

Agnes si brzy uvědomila, že k úkazu dochází pravidelně ve čtvrtek a v pátek. Dne 26. července 1973 si rány prohlédl i biskup Ito. V ten den slyšela Agnes ve svém srdci andělův hlas: „*Tvoje bolesti se dnes skončí.*“

V sobotu na svátek Michaela archanděla si jedna sestra všimla, že se socha leskne jakoby

potem. Sestry utíraly pot společně, ale celé tělo jí bylo přes osušování neustále smáčené. Potom si uvědomily, že vata, kterou sochu utíraly, vydává rajsskou vůni. Vůně v kapli zůstala po celých 14 dní.

Sestra Agnes říká: „*V sobotu 13. října 1973, ve výroční den posledního zjevení ve Fatimě, socha začala znovu vydávat onu nebeskou vůni. Vzápětí od sochy dolehl k mým hluchým uším nevýslovně krásný hlas. „Moje drahá dcero, poslouchej dobře to, co ti chci říci. Uvědomíš o tom svého představeného. Jak jsem ti už řekla, když se lidé nebudou kát a nepolepší se, Otec nechá dopadnout na celé lidstvo velký trest... Jedinou zbraní, která nám zůstane, bude růženec a znamení, ponechané Synem.“*

(Někteří lidé namítají, že poselství některých zjevení vytvářejí v lidech úzkost a strach – dřevěná socha královny z Akity – to pramení z nesprávného pochopení zjevení. Panna Maria nás nestraší, ale varuje. Prosí, ale nenarizuje. Nevyhrožuje, ale dává nám poznat cestu. Dělá to s ohledem na naši svobodnou vůli. V jednom ze svých poselství Panna Maria řekla: „*Cožpak bych vám toto všechno říkala, kdyby stále ještě nebyla možnost to všechno odvrátit?*“)

Dne 4. února 1974 se socha rozplakala třikrát lidskými slzami. Tento pláč vidělo 20 osob, i přivolaný biskup Ito. Očitě svědky nejvíc zarazelo, že socha měla vzhled živé plačící bytosti. Vědecké analýzy odebrané tekutiny potvrdily, že jde o skutečně lidské slzy.

Sestře Agnes se znovu zjevil anděl a řekl jí: „*Nebudte přece překvapení, když vidíte svatou pannu plakat. Pláče, protože si přeje obrácení co největšího počtu lidí.*“

Je zajímavé, že socha během doby změnila výraz tváře. Zjistil to sám výtvarník, který si svůj výtvor přišel prohlédnout.

Biskup Johannes Shoojiroo Ito z Niigaty sám ochutnal slzy ze sochy a ucítil jejich slanou chuť. Zařídil medicínský výzkum na Lékařské fakultě Univerzity v Akitě. Při rozboru krvavých slz z roku 1973 zjistili krevní skupinu - 0 RH-faktor pozitivní.

Na základě vyšetřování dvou komisí biskup **Ito roku 1984 nadpřirozenost jevů a poselství v Akitě oficiálně uznal.** Také nenašel nic,

co by odporovalo víře anebo mravům.

V červnu 1988 **kardinál Ratzinger, prefekt vatikánské Kongregace pro nauku víry, prohlásil události a poselství Panny Marie v Akitě za „důvěryhodná a zasluhující si víry“.**

Dne 30. května 1982 se sestře Agnes definitivně vrátil sluch. A nebylo to jediné uzdravení, ke kterému v Akitě došlo. Kdysi zapadlá horská samota Yuzawadai je dnes slavné poutní místo.

V letech 1975–1976 socha Panny Marie plakala desetkrát. Její pláč se obnovil 26. června 1978 a v nepravidelných intervalech k němu docházelo až do 15. 9. 1981. Celkově socha plakala 101-krát.

V průběhu let přicházelo stále víc poutníků. Z nich asi 2.000 pláč vidělo. Mezi nimi bylo i několik novinářů, dokonce i pracovníci japonské televize, kteří pláč nafilmovali a odvysílali do celého Japonska. (Film se později dostal na videokazetě do celého světa.)

Duben 1984 – arcibiskup Johannes Shojiroo Ito, biskup z Niigaty, po letech rozsáhlého vyšetřování vyhlásil veřejně, že události z Akity v Japonsku jsou nadpřirozeného původu, a schválil pro celou diecézi úctu k Panně Marii z Akity.

Dne 22. dubna 1984, po osmi letech šetření a po konzultaci se Svatým stolicem, byly zprávy Panny Marie z Akity schváleny diecézním biskupem. V japonské obci Akita **socha Madony** podle svědectví více než 500 křesťanů i nekřesťanů včetně buddhistického starosty města **prolévala krev, pot a slzy.**

Řádová sestra Agnes Katsuko Sasagawa přijala stigmata a obdržela poselství od Panny Marie.

převzato z internetu

Epicentrum tragického zemětřesení v Japonsku leží nedaleko místa slavných zjevení P. Marie. **Je zajímavé, že navzdory blízkosti epicentra byla Akita postižena následky zemětřesení daleko méně než další města severního Japonska.**

*zpracoval a upravil
otec Tomáš*

VELKÉ, NUTNÉ ZAMYŠLENÍ NAD UTRPENÍM

Utrpení může být požehnanou, svatou hodinou, kdy poznáváme, že Bůh nás zkouší, kdy začínáme rozumět jeho svatým záměrům, kdy slyšíme, jak klepe na dveře naší duše a dožaduje se, abychom mu dovolili vstoupit. Kdo pohlíží na utrpení takovým pohledem, snese snadněji i tělesné bolesti a jeho duše je krásnější.

Až člověk leží v nemocnici osamocen, pak má konečně volnou chvíli pro sebe. Jsme-li v nemocnici upoutáni na lůžko, máme také čas na svoji ubohou duši. Pokoj nemocného se promění v kostel, lůžko v oltář, na němž přinášíme Pánu své bolesti jako obětí smíru.

Když dovedeme být trpěliví ve vlastním utrpení, dovedeme být trpěliví také ke svým spolublížním a porozumíme jejich trápení. V utrpení oceníme soucit a pomoc, které nám prokazují bližní, a učíme se být vděční také těm, kteří stojí u našeho lůžka bolesti. Utrpení však není pouze Božím pozdravem a napomenutím, může být také znamením velikého Božího milosrdenství a příležitostí k pokání.

Nést naše nemoci a utrpení se naučíme jedině u kříže našeho Pána Ježíše Krista.

*zapsala
Olga Hrbková*

SV. KLÁRA Z ASSISI KRÁSA BOŽÍHO SYNA

Jeho krása je jako slunce a měsíc – všechny nebeské zástupy ji bez ustání obdivují.

Jeho láska bohatě obdarovává, Jeho pohled uklidňuje, Jeho dobrota sytí, Jeho milosrdenství naplňuje, Jeho myšlenka lásky plně osvěcuje, Jeho vůně probouzí mrtvé k životu.

A Jeho pokyn plný slávy činí všechny obyvatele nebe šťastnými.

*zapsala
Olga Hrbková*

K rozhovoru pro toto číslo jsme pozvali P. Mariana Rudolfa Kosíka, který je opatem premonstrátského kláštera v Nové Říši.

těchto oslavách něco krátce říci? Na co z těchto oslav se Vy osobně nejvíc těšíte?

Ne každému se podaří prožít kulaté jubileum kláštera. Nám je to dopřáno, a proto na prvním místě děkujeme Pánu Bohu, že klášter žije již 800 roků a překonal těžkosti reformace, rušení klášterů císařem Josefem II., dočasně zabránění nacisty i poslední dobu totalitní moci, kdy byl klášter na dlouhých 40 roků zabrán ČSLA. Děkujeme i za zakladatele a sestry i bratry naše i z mateřského kláštera v Zábřdovicích, kteří zde žili a zanechali hluboký duchovní odkaz, z něhož žijeme.

Hlavní slavnosti budou poslední sobota a neděle v květnu, kdy v sobotu nás navštíví náš otec biskup Vojtěch Cikrle s opaty a kněžími a v neděli generální opat celého našeho řádu Thomas Handgrätinger. Na závěr jubilejního roku o slavnosti Krista Krále přijede do našeho kláštera náš moravský metropolita, olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

Těžko říci, na co se nejvíc těším. Snad na to, když se bude u nás druhým líbit a odvezou si duchovní povzbuzení pro všední dny života.

2. Jak si v současné době „vede“ premonstrátský řád (co se týče počtu řeholníků, např. právě v Nové Říši)?

Žijeme. To je konstatování, že i když je nás pouze sedm, klášter plní své poslání, pro něž byl před osmi staletími založen. Společně se modlíme a pracujeme a svoláváme Boží požehnání na náš kraj a naši zemi. Při tom také vedeme duchovní správu v pěti našich farnostech patřících kaniin a ve třech farnostech, které patří diecézi.

3. Čím právě Vás premonstrátský řád oslovil, že jste se stal řeholníkem?

Narodil jsem se ve starobylé premonstrátské farnosti v Šaraticích, kde už od založení našeho mateřského kláštera v Zábřdovicích vedli duchovní správu premonstráti (někteří z nich i v Nové Říši či Staré Říši). A tak od dětství jsem o premonstrátech slyšel. Zaujalo mě i poslání řádu: pracovat v duchovní správě a šířit víru, úctu a lásku k Pánu Ježíši v Eucharistii a k jeho Matce Panně Marii. Také jsem poznal dva kněze rodáky, kteří byli novoříšskými premonstráty. Třetí, který byl můj prastrýc, již zemřel. I ti sehráli roli v mém rozhodování. Svého

času jsem studoval historii rodné obce i kláštera v Zábřdovicích a zjistil, že v těžkých dobách 17. století, když v okolí nebyli katolictví kněží, v rodišti zůstali premonstráti a udělovali svátosti lidem z celého okolí. A to všechno utvářelo můj zájem o řád. Nabyt jsem přesvědčení, že mě Pán Bůh volá právě sem do Nové Říše, kde pokračuje řeholní život ze Zábřdovic. Proto hned po maturitě jsem jel za panem opatem, mým předchůdcem, aby mě přijal do řádu. Dnes v tom všem vidím Boží působení a vedení.

4. Myslíte si, že je v současné době těžké zvolit řeholní či kněžské povolání?

Jsem přesvědčen, že člověk si nevolí, jen odpovídá na Boží volání. Bůh je dárce povolání a člověk se svobodně rozhoduje, zda nabídku ke kněžské službě či řeholnímu životu přijme. Když

„ Jen dnes je u člověka méně ochoty vzít na sebe závazek a přinést nějakou obět' ... „

NEZAPOMÍNEJME SE MODLIT ZA NOVÁ DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

člověk odpoví na Boží volání kladně, dostane sílu i nadšení (ale nesmí toto ztratit, naopak, musí to udržovat a prohlubovat). Potom žít své povolání není nikdy tak těžké. Vždyť všichni jsme Pánem Ježíšem voláni, manželé i kněží či řeholníci, na jednu cestu: „Kdo chce za mnou přijít, vezmi svůj kříž a následuj mě.“

Nezáleží na době, ve které žijeme. Žáná nebyla lehká. Jen dnes je u člověka méně ochoty vzít na sebe závazek a přinést nějakou obět, bez níž život není možný. To však platí jak o manželství tak o kněžství či řeholním životě.

5. Řada z nás si Vás pamatuje z Vašeho kněžského působení v Batelově. Jak na Batelov vzpomínáte?

Batelov, to je má srdeční záležitost. Ten pocit se dá těžko popsat. Dodnes při návštěvě batelovské farnosti (to myslím i příjařených obcí) omládná a pookřeji. Zvláště v kostele mezi živými. Ale také když se procházím hřbitovem. Tam se setkávám s těmi, které jsem pohřbil nebo s nimi žil a v duchu s nimi rozmlouvám. Na místo působení se totiž nezapomíná. Co nyní napíšu, není to proto, že je to pro Věžník. Ale ke vzpomínkám na Batelov patří i Třešť. Rád jsem jezdil k Vám nebo do Růžené zastupovat, i když to bylo spojeno s obtížemi, protože musel být k tomu „státní souhlas.“ V Třešti bylo dobré společenství mladých. Chodil jsem občas mezi ně a kamarádství s některými máme do dnešních dnů. Protože byl v totalitě nad církví „státní dohled“, pan farář Procházka to řešil tak, že si vzal týden dovolené a já ho mohl se státním souhlasem zastupovat. On mně jenom řekl: „Udělej duchovní obnovu.“ A já se týden v kostele sv. Kateřiny snažil.

6. A na závěr taková „odlehčená“ otázka. Čím byste byl, kdybyste se nestal opatem novoříšského kláštera?

Jednoduchá odpověď: Byl bych řádovým knězem novoříšské kanonie, který působí tam, kam ho opat pošle. Možná i nazpět do Batelova. (To je jen příklad, co by mohlo být, vždyť Batelov má svého kněze.)

Děkujeme za rozhovor.

- KZ -

Každým rokem o 4. neděli velikonoční (neděle Dobrého pastýře) se církev modlí za duchovní povolání. Všichni dobře víme, jak málo je těch, kteří se dnes chtějí zasvětit Bohu. Všichni jsme zodpovědní za nová duchovní povolání, a nebude jich, pokud k tomu nebudou příhodné podmínky v rodinách a nebudeme se na tento úmysl také modlit! A pokud nebudou kněží, nebudou se slavit svátosti, hlásat evangelium. A proto si myslím, že je potřeba vzít tuto záležitost vážně a za svou. I sám nynější papež nás k tomu vybízí. Připojuji následující modlitbu Svatého otce Benedikta XVI., kterou, prosím, se můžete modlit také i za nás kněze v pastoraci:

Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou četná a svatá kněžská povolání, která by udržovala živou víru a strážila převážnou památku tvého Syna prostřednictvím kázání slova a udílením svátostí, jimiž, Otče, ustavičně obnovuješ své věřící.

Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou pozornými a zapálenými strážci Eucharistie, která je svátostí Kristova největšího daru pro vykoupení světa.

Povolej služebníky tvého milosrdenství, kteří by prostřednictvím svátosti smíření rozdávali lidem radost ze tvého odpuštění.

Dej, Otče, ať církev s radostí přijímá četné inspirace Ducha tvého Syna a ať v učenlivosti vůči jeho poučením pečuje o povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu.

Pomáhej biskupům, kněžím, jáhnům, zasvěceným osobám i všem pokřtěným křesťanům, aby věrně naplňovali své poslání ve službě evangelium.

*O to prosíme skrze Krista našeho Pána.
Amen.*

Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!

otec Tomáš

OPOUŠTĚNÍ, NACHÁZENÍ, VYKROČENÍ? ...

Už je to téměř rok, co jsem psal naposled. Měl jsem tehdy přerušení studia teologie i formace bohosloví. Byl jsem na pastoračním roku ve farnosti Pozořice (tvořené z několika menších obcí nacházejících se mezi Brnem a Vyškovem). Působil tam kromě místního pana faráře (a mě:-) i pater Karel Pavlíček (začínající své kněžské poslání – tuším – v letech 1971-74 zde u nás v Třešti). Ten v průběhu roku zemřel. Já jsem odtud před prázdninami také odešel, jen to bylo o něco očekávanější odcházení.

Na závěr prázdnin jsem se tam ještě vrátil, ale vlastně jen „na čekanou“ před mou další cestou. Stihl jsem jít s místní (věřící i nevěřící) mládeží na hodech za stárka a také se účastnit bifmování těch, které jsem i trochu pomáhal připravovat. Mimochodem to stárkování v kroji je ve své podstatě krásná tradice, jen škoda, že zde u nás poní není už ani památka... (pokud tu ovšem někdy byla, ale jsem si téměř jist, že aspoň před (některou:-) válkou ano) – starší možná zavzpomínají, dosvědčí a možná napíší. Já se k tomu také třeba někdy vrátím... Po bifmování v Pozořicích na konci září jsem šel na nějaký čas zkusit „řeholní“ život do jedné komunity u Olomouce. Ale po necelých 2 měsících se ukázalo, že prozatím tudy má cesta nepovede. A tak mi nezbyvalo moc rozumných možností než se vrátit k rodičům a promyslet, jak dál...

Nyní se dostáváme k tomu, jak jsem se tu před začátkem církevního roku (před adventní dobou) objevil a mnozí jste se (nejspíš) ptali, co je – a jak je to vlastně s tím mým studiem a zvláště pak s tou mou kněžskou formací. Někteří jste si asi už stačili udělat nějaký obrázek (zvláště pokud jsem vám už něco z toho řekl neb se to k vám doneslo jinak), – na tomto místě chci poprosit o prominutí, příp. pochopení, že nepíšu dříve –, ale přece jen se k tomu chci ještě takto vyjádřit a zároveň tak dostát přání některých...

Je třeba ještě říci, že celé je to pro mě poměrně osobní, podstatná a zároveň těžká věc. Snad

zbytečně ztrácím „studentské“ roky, ale v těchto tak zásadních rozhodnutích a jiných životních krocích snad lepší dříve nežli později či snad – nedej Bože – vůbec.

Vraťme se však k tomu mému přerušení. Co se týká studia: v některých případech je možné přerušit i na dva roky, čehož jsem využil a pravděpodobně na podzim, v září, se ke studiu (teologie) opět vrátím a v průběhu akademického roku uvidím, kam mne zavedou mé kroky (věřím, že vedené přinejmenším aspoň Duchem svatým); přemyslím i o jiných variantách... S mou kněžskou formací je to o něco složitější, přesto však věřím, že pochopitelné. Prozatím to vše však nechávám otevřené...

Ke kněžství je třeba nejen intelektuální, duchovní a pastorační zralost, ale (a to především) i ta lidská, včetně (aspoň z větší části) vyřešených životních otázek i vyrovnání se (se sebou samým a) s tím, co bylo... (vždyť každý má nějakou zkušenost s tím, co „dostal do vínku“ i s tím, co jej v životě ovlivňovalo), abych mohl snáze jít kupředu. Je to nutné i k jasnějšímu rozpoznávání a rozhodnutí se odpovědět na vnitřní Hlas (či hlasy).

Na této úrovni nejsem dost dobře ani dnes, natož pak téměř před rokem při (průběžném) rozhovoru s otcem biskupem (Vojtěchem). Bylo však třeba říct jasně slovo a přiznat si, že prozatím to u mě na kněžství nevypadá neb aspoň nejsem připraven se na něj připravovat. Svou formací k diecéznímu kněžství jsem tak z vlastní žádosti ukončil a ze semináře si odvezl všechny své věci. Jak už jsem zmínil dříve, zkoušel jsem na podzim i komunitní (asi ne tak přísný ani tradiční jako řeholní) život. Nicméně to „ztroskotalo“ na podobných důvodech, a tak jsem byl okolnostmi víceméně nucen (či raději veden) vrátit se „do rodného hnízda“, a tak i k rodným spolufarářům:-).

V současné době jsem (stále) ‚nezaměstnaný‘, a když se mi podaří najít a dohodnout nějaké zaměstnání, bude to pro mě o zkušenost víc. Celý pastorační rok i krátký pobyt v komunitě, ja-

kožto i celá formace v semináři pro mě takovou cennou zkušeností byl(a). A věřím, (i když na to občas „zapomínám“), že si mě Bůh (jako každého člověka – tak, jak mu k tomu dáme možnost) vede a vše to jednou v mém životě (v mém zaměstnání, poslání) zúročí.

Zatím však jsem ještě na cestě k tomu... hledám..., někdy více, někdy méně tápu a ještě nejsem na konci „zaváděcího“ kola k tomu „závodu“/„zápasu“, který je pro mě připraven. Děkuji vám

za vaše modlitby, kterými (nejen) mě provázíte. I já – tím více, že jsem zde ve farnosti přítomen – na vás (někdy více, někdy méně) pamatuji ve svých modlitbách...

Ať nás Pán provází svým požehnáním a to ať v nás může víc a více působit...

Martin (Tomáš Pavel) Trojan

POHÁDKA O „ZLOBIVÉM“ CHLAPEČKOVIA „HODNÉ“ PANÍ

Byl jednou jeden malý chlapeček, nebyl ani hodný ani zlobivý. Byl to prostě takový normální malý kluk, který si ještě neuměl ani sám zavázat tkaničky u bot. Neuměl ještě spoustu věcí – třeba číst a psát, neuměl se ani sám bez maminky modlit. Rád ale s maminkou chodil do kostela a znal už některé příběhy o Pánu Ježíši. Chlapeček měl hodně malých i větších kamarádů, kteří mu ukazovali cestu k Bohu. Chlapeček chtěl být jako jeho kamarádi. I když všemu úplně nerozuměl, cítil, že chce jít po cestě, kterou ukazuje Pán Ježíš Kristus. Měl rád své rodiče a své kamarády a skrze ně poznával, jak je pěkné mít rád Pána Ježíše a sloužit Bohu při bohoslužbách. Pomalu se to od kamarádů začal učit, ale protože byl ještě hodně malinký (neuměl si přece ještě ani zavázat ty tkaničky ;-)), tak se mu často něco nepovedlo. Kamarádi byli ale hodní a trpěliví a pomáhali mu, aby mohl sloužit Bohu s láskou. Chlapeček byl šťastný.

Jednoho dne po bohoslužbě potkal chlapeček u vchodu do kostela „hodnou“ paní. „Ty jsi dnes ale u oltáře zlobil,“ povídala mu paní. „Jestli budeš příště zase tak zlobit, dostaneš na zadek,“ dodala ještě ta „hodná“ paní s úsměvem. Chlapeček byl zmatený. Zesmutněl. „Maminko, to nemůžu chodit do kostela, když jsem tak zlobivý. To nemůžu mezi kamarády. Pán Bůh mě určitě nemá rád, protože jsem tak zlobivý.“ Marně ma-

minka vysvětlovala, že Bůh je náš nebeský Otec a že nás má rád všechny, ať jsme, jací jsme, a že k Pánu Ježíši může přijít kdokoli. Chlapeček si stále myslel, že není tak šikovný a hodný jako jeho kamarádi, a proto si nezaslouží být s nimi u oltáře. „Zlobiví lidé přece do kostela nechodí,“ pomyslel si, „a já jsem zlobivý. Ta „hodná“ paní, ta mi to přece řekla – a usmívala se přitom – ona je přece určitě hodná, když se usmívala...“ pokračovaly chlapečkovy úvahy.

Chlapeček se rozhodl, že už nebude sloužit u oltáře, nechtěl jít ani s maminkou v neděli do kostela. „Jsem zlobivý, maminko,“ řekl, „nemůžu přeci do kostelíčka.“ Maminka byla také smutná, že chlapeček nechce jít na bohoslužbu a snažila se ho povzbudit: „Když se nechováš vždy úplně správně a občas se ti něco nepovede, neznamená to, že jsi zlý člověk, i tak tě Pán Ježíš bude mít rád, stačí jen, když se ty budeš snažit mít rád jeho. Pak z tebe díky Pánu Ježíši bude dobrý člověk. Jen Pán Ježíš nám může ukázat tu správnou cestu k nebeskému Otci.“

Už víme, co řekla chlapečkovi „hodná“ paní. Co by mu řekl Pán Ježíš? Myslíte, že by použil stejná slova jako „hodná“ paní? A co by chlapečkovi řekl každý z nás?

Petra Dolská

MAMINKÁM

Opět jsme obrátili list v kalendáři a vítáme měsíc máj. Měsíc zasvěcený naší Matičce Panně Marii, s vroucími prosbami se k ní denně utíkáme a prosíme o vyslyšení i o ochranu.

K těmto díkům se přidáváme i ve vzpomínkách na naše milované maminky a babičky. Do vzpomínání přicházejí všechny nezapomenutelné chvíle, které jsme společně prožili, a za to vše jim děkujeme z celého srdce.

V Den matek přicházejí dětičky za svoji maminkou s přáníčkem a kytičkou a děkují své mamince za lásku, obětavost, starostlivost, za každé pohlazení, za každou písničku i pohádku. K těm gratulantům se přidáváme i my a ze srdce přeje všem maminkám zdravíčko, na obloze i v srdci sluníčko, zdravé a hodné děti, domov plný laskavé, pěkné pohody i radost ze všeho hezkého.

Každý den proživejte pod ochranou naší Matičky Panny Marie.

Hrbkovi

KOSTEL PANNY MARIE VÍTĚZNÉ A PRAŽSKÉ JEZULÁTKO

V neděli 20. března jsme měli možnost být s dětmi na bohoslužbě v kostele Panny Marie Vítězné a vidět Pražské Jezulátko, proto jsme se rozhodli napsat a namalovat něco i pro náš farní časopis.

Kostel Panny Marie Vítězné se nachází v Karmelitenské ulici v části Prahy zvané Újezd. Dnes je to vlastně ulice mezi Malou Stranou a Smíchovem. Roku 1620 získal kostel řád bosých karmelitánů, kteří jej dne 8. září 1624 zasvětili Panně Marii Vítězné a sv. Antonínu Paduánskému. Kostel vznikl přestavbou z původně luteránského kostela a byl jednou z prvních barokních staveb v Praze. Některé stavební prvky (terasa s balustrádou před vstupem do kostela) a sochy (socha madony na hlavním oltáři) pocházejí až z první poloviny 19. století.

Centrem úcty všech poutníků je světo-
vě proslulé Pražské Jezulátko (Bambino di Pra-
ga). Vosková soška je vysoká 47 cm a do Čech ji
přivezla španělská nevěsta Vratislava z Pernštejna
Marie Manrique de Lara. Tato šlechtična věnovala
sošku Jezulátka ke svatbě své dceři Polyxeně z
Lobkovic a ta věnovala sošku v roce 1628 karme-
litánům pro kostel Panny Marie Vítězné. Při vpá-
du cizích vojsk museli karmelitáni utéci a soška
zůstala mezi troskami věcí z kostela. Po návratu
mnichů ji jeden řeholník našel a opravil a Jezulát-
ko začalo dělat zázraky: vracelo zdraví a i jinak
pomáhalo prosícím. Nejvíce se k němu obracely
ženy toužící po dětech. Od prosebníků získávalo
Jezulátko dary – oltář, zlatou korunku, šaty. Tak
má Jezulátko celou sbírku vzácných šatiček (ko-
lem 250) a šperků. Jedny z šatů vyšívala zlatem

sama císařovna Marie Terezie.

Pražské Jezulátko je nejuctívanější soškou malého Ježíška na celém světě.

Korunovace Jezulátka

Slavnost korunovace milostné sošky dítěte Ježíše se každoročně slaví o první květnové neděli. Slavnost má svůj původ v historii: poté, kdy se v roce 1651 uskutečnilo procesí se zázračnou soškou Pražského Jezulátka po pražských chrámech, bylo o čtyři roky později slavně korunováno zlatou korunou – darem od nejvyššího purkrabí království českého Bernarda Ignáce Bořity z Martinice (prvním muži země po císaři). Vyjádřil tak společnou víru křesťanského lidu ve svrchovanou moc Krista – Krále králů a Pána pánů.

Bosí karmelitáni a Pražské Jezulátko

Komunitu bosých karmelitánů v klášteře Pražského Jezulátka v současnosti tvoří pět řádových bratří. Všechny členy komunity zaměstnává zejména péče o přicházející poutníky. Vedle této činnosti se také věnují údržbě a rekonstrukci poutního místa. V prostoru kostela zároveň provozují muzeum šatiček Pražského Jezulátka a vzácných sakrálních předmětů. V zadní části kostela je také umístěn obchod s upomínkovými předměty.

Jeden z karmelitánských bratří – otec Anastasio Roggero – se věnuje získávání prostředků na misijní činnost řádu ve Středoafričské republice.

*text zpracovala
Petra Dolská*

*obrázek Jezulátka namalovala Anička Dolská
Bližší informace: www.pragjesu.info/cs*

KVĚTNÁ NEDĚLE – PAŠIJOVÁ...

I my půjdeme kamenitou cestou na vrch ke sv. Trojici, s nesením kříže a hříchů, s pokáním, v modlitbách a se zpěvem, abychom se připodobnili Ježíši Kristu a jeho Bolestné Matce s Nadějí i na naše Zmrtvýchvstání a v tichu se zastavili na hřbitově u těch, jež nás předešli na Věčnost. S vírou, nadějí a láskou budeme zpívat: ALELUJA, živ buď nad smrtí SLAVNÝ VÍTĚZ, děkovat za každý den, který prožíváme...

Lidmila Vokřínková

TŘEŠŤSKÁ FARNOST

POMALU, ALE JISTĚ UMÍRÁ

Je tomu už více jak rok, co proběhl farní den, na kterém jsme oslavili s otcem biskupem Františkem Radkovským jeho sedmdesátiny. Při této příležitosti nás navštívil redaktor Katolického týdeníku a později v desátém čísle mimo jiné citoval: „*Jak vidíte, farnost nám funguje,*“ směje se Eva Kokejlová, plná dobré nálady i přes to, že má s organizací slavnosti hodně práce. Dále se v článku píše, jak se na modlitbu Otče náš... sejde na padesát dětí.

Proč tedy nesouhlasím s názorem dotazované a oklamané redaktora? Stačí přijít ve středu na mši svatou, nebo když ještě byli pondělky, tak si vzpomenout na ně a na středy či pondělky ještě za pana faráře Pezlara či Hasoně. V čem je rozdíl? Lidí ubylo, přesněji řečeno starší ročníky buď vymřeli, nebo už ze zdravotních důvodů nemůžou chodit do kostela. A téměř nikdo je nenahradil. Je to problém naší farnosti, ale je tu ještě větší!!! Za poslední roky jsme zažili dvě biřmování. Biřmovanců bylo za pana faráře Romana Kubína kolem třiceti a za pana faráře Tomáše Cahy přes dvacet. A kolik z nich ještě navštěvuje nedělní bohoslužbu nyní? Troufnu si tvrdit, že třetina. Je pravda, že někteří už nebydlí v Třešti, ale většina tu víkendy tráví, a přesto je v kostele nepotkám. Ptám se znova, funguje nám farnost? Čísla jednoznačně ukazují, že NE!

Kde se stala chyba? Myslím, že se nedá určit jeden farník, který za to může. Na vině je každý, počínaje panem farářem či farní radou, konče každým z nás. Nikdo nevymyslel program pro dospívající, který by je spojoval s naší farností a vírou. Je fakt, že někdo má vinu větší, někdo menší. Někdo namítne, že na vině jsou hlavně rodiče této věkové skupiny, já tvrdím, že ne. Každý si určitě vzpomene, jak rád poslouchal rodiče mezi patnáctým a dvacátým rokem svého života. Daleko větší vliv má parta. Problém je, že nebyl farností připraven kvalitní program pro nové biřmovance, kteří by tvořili jádro.

Farní rada se nám místo toho starala,

jak opravit kostel. No starala, stačí si ho teď na jaře obejít a zjistíte, jak nám opadáva omítka. Firma, která opravovala kostel, nechala za kostelem, kam v neděli při mši svaté není vidět, hromádky. A proč přece bychom kontrolovali kvalitu provedené práce, když to opravuje firma! Je jasné, že někdo, kdo přebíral hotovou stavbu, musel pochytit. To už je jiné téma. Já si říkám, na co nám je opravený poloprázdný farní kostel? Nebylo by lepší investovat svůj volný čas, či peníze farnosti do kvalitního programu pro mladé a přitom chodit do neopraveného kostela? Možná namítnete, že většinu vůbec neplatila farnost, ale na co opravený kostel s čím dál tím menší návštěvností, jak jsme se o tom mohli přesvědčit na dvě velké slavnosti v liturgickém roce a to na vigílii o Bílé sobotě a Svatodušní vigílii v roce 2010? Já bych radši chodil do oprýskaného kostela, kde je narváno a žije to tam, než do opravného poloprázdného kostela.

Pokud se nic nezmění, nesedneme si všichni a nepřestaneme se tvářit jako citovaná na začátku článku a nepřiznáme si chyby, z kterých se můžeme ponaučit, či se inspirovat v úspěšnějších farnostech, jako je Telč, tak bude naše farnost čím dál víc umírat. Myslím si, že těch pět desítek dětí, či dospívajících, kteří s otcem biskupem byli u oltáře na modlitbě Otče náš, nám dává skvělý potenciál scénář mrtvé farnosti odvrátit.

Josef Kolba

REAKCE

Je neděle odpoledne, já si beru Věžník a usedám do křesla, abych si v klidu a pohodě přečetla povzbudivá slova otce Tomáše a Jaroslava, něco o svatých a co nového ve farnosti.

Najednou mě však doslova zvedne ze židle (tedy z křesla) konec jinak moc hezkého článku „Farářská klasika“. Cožpak už jsme tak zdeformovaní lži, podvody, falešností a nepoctivostí kolem nás, že nedokážeme poslouchat a přijmout pravdu? A ve světě plném rozvodů, manželské nevěry a lidí žijících „na hromádce“ nemůžeme slyšet slova o manželské věrnosti, lásce, odpuštění a výchově dětí? Kdo jiný nám to má říct, když ne kněz z kazatelny?!

A nakonec může kněz i za to, že se málo obléknu a je mi v kostele zima. Kam až jsme to došli! :-)

Co člověk, to jiný názor. Nemusíme vždy se vším souhlasit, ale z každého kázání si každý může odnést něco, co ho osloví, co ho zaujme a povzbudí. Stačí jen chtít a poslouchat a ne sledovat hodinky a přemýšlet o tom, jak je kázání dlouhé.

Na závěr přeji našemu otci Tomášovi, aby mu dal Pán hodně síly při všech těžkostech, a přeji mu brzké uzdravení, aby tady mohl být brzy mezi námi. A nám farníkům přeji, abychom dokázali přijmout všechny zastupující kněze s láskou, pochopením, vděčností a hlavně s poděkováním za to, že za námi přijedou a můžeme společně slavit mši svatou. Ale slavit se dá jen se vzájemnou láskou.

Ludmila Štrejbarová st.

OSLOVENÍ

Stalo se, že špatně vidím, zkrátka nemocí nechodí po horách, ale po lidech.

A tak platí, že mluvené slovo a zvuk je pro mě hlavním zprostředkovatelem informací. Rád poslouchám různá kázání a výklady Bible a stává se, že najednou mám pocit oslovení Bohem a v tom, jako by ve slovech byl sám Bůh.

Proč vše píšu? Musím se svěřit s tím, že pan farář, který momentálně zastupuje našeho nemocného pana faráře, má taková kázání, která mě oslovují pokaždé. Asi bych to vyjádřil tak, že jeho ústy mluví Bůh.

Samozřejmě, je to můj osobní pocit, pro někoho jiného to může být jinak.

Kázání má být takové, aby nás oslovovalo, možná, že se někoho i nějak dotkne, má to tak být, Bůh nás i takto napomíná, poučuje a pokud je skutečně věřící člověk takovým kázáním zaujat, tak rozhodně nesleduje, jak dlouho toto kázání trvá a je správné, když je takovou pračkou naší duše.

Prostě to tak pociťuji a nikdy bych nepřihlížel na to, kdo je autorem kázání a jaká je to osobnost, důležité je to, jestli je skutečně knězem a v jeho kázání je obsah.

Jsmo lidé se svými osobitými vlastnostmi i chápáním a naší snahou je snad být stále lepším křesťanem a snažit se chápat a poznávat Boha i v kázáních, výkladech Bible i při společenství při bohoslužbách, vše toto má přispívat k našemu duchovnímu růstu.

- JAH -

HORSKÉ KVĚTY

Ke stříbrité hvězdě protěže a k úbělové vznešenosti hořce ledového nevedou silnice. Jen toho, kdo se odhodlal a vytrvá na pěší pouti strmou kamenitou stezkou, uprostřed samoty a velebného ticha, na vrcholu odmění oslnivým pohledem své krásy. Zatímco v trpasličí svět se scvrklo to, co pohodlně setrvává dole...

P. Josef Veselý

A PROČ VY NEJDETE DO KOSTELA?

ZÁLEŽÍ NA TVÉM SRDCI

Ať je to, jak chce (v době, kdy mnozí „vzpomínají“ na roky socialismu a s nostalgii si připomínají, jak jsme se v podstatě měli dobře), buďme rádi, že se alespoň něco změnilo!

Nedávno přišel náš Ondra ze školy a na tradiční otázku, co bylo ve škole a jestli byla nějaká písemka, odpověděl také tradičně :-). V tu chvíli je v podstatě strohý. Po určitém čase mi pak začne sám vyprávět, co všechno dělal. Ten den si prý se spolužačkou, s níž sedí, povídal o tom, proč chodí do náboženství a ona ne. „*My chodíme do kostela, protože věříme v Boha.*“ Spolužačka řekla, že oni také věří v Boha. Na to náš Ondra: „*Tak proč nejdete v neděli do kostela?*“ „*Protože se nám nechce vstávat...*“

Sama pro sebe jsem si říkala, jak se právě tohle změnilo. Myslím tím skutečnost, že si o „chození do kostela“ můžou děti úplně normálně povídat ve škole.

Mám takový nepříliš pěkný zážitek z dětství, který ve mně zůstal až dodnes. Společně s mým bratrem jdeme do školy, je nám tak 10 a 12 let. Procházíme okolo osmipatrových paneláků cestou do kopce a já už pod kopcem sleduji, kdo tam stojí. S hrůzou zjišťuji, že ani dnes se tomu nevyhneme. Přibližujeme se k partičce a opět se ozve: KOSTELNÍ KRYSY!

Těžce jsem tyhle situace nesla, ale nikdy mě nenapadlo, že bych do náboženství a do kostela nešla, což je zvláštní. V naší třídě byla „silná“ základna, do náboženství nás chodilo i pět, takže se nějaké „veřejné zostuzení“ nekonalo. Ale ti, kteří byli ve třídě osamoceni, neměli na růžích ustláno, dodnes si pamatují, jak stáli v koutě jen proto, že šli odpoledne do náboženství.

A tak je hezké zjistit, že naše děti se mohou ve třídě pěkně dětsky bavit o tom, proč někdo jde, či nejde do kostela, proč někdo věří v Boha a jiný ne. Buďme za to vděční!

- KZ -

Víc než rozumem myslíš srdcem. Lidi a věci vidíš srdcem. Vlastně srdcem vidíš všechno. Tvůj vztah k okolí je záležitostí tvého srdce. Co se zalíbí tvému srdci, budeš prosazovat i svým rozumem a vůlí. Tvé srdce rozhodne, pro kterou ideu, pro který světový názor, pro jakou politiku budeš bojovat. Srdce zjasňuje rozum, ale může ho také zatemnit. Srdce se má řídit jedině láskou.

Je-li srdce plné nedůvěry a sobectví, pak rozum nikdy nenajde cestu k pokoji. To je ostatně jediná odpověď na všechny otázky, po ovoci nekonečných mírových konferencí okolo kulatých a zelených stolů. Lidé se nemají rádi, proto také nedojde k jednotě. Všechno, čeho se jim podaří dosáhnout, je jen labilní rovnováha mocenských zájmů, opírající se o vzájemnou nedůvěru. To vše nelze považovat za mír: spíše to připomíná nevrážlivé zasedání národů jako na vroucí sopce, nebo podrážděné spolubydlení pod jednou střechou.

Pokoj, radost, štěstí ve světě, to není předmět obchodního jednání, ale je to především záležitost srdce. Jestliže srdce lidí není zdravé, pak je v základě všechno špatné, ať už žijeme ve společnosti komunistické, socialistické nebo křesťanské. První úkol každého člověka: Starej se o své srdce!

/Z útlé darované knížky od mladých animátorek, Phil Bosmans - 2003/

Lidmila Vokřínková

PANNA MARIA LURDSKÁ

Do poloviny devatenáctého století byly Lurdy ospalým nijak významným městečkem na úpatí Pyrenejí. Rychle se vše změnilo v roce 1858, kdy se čtrnáctiletá dívka Bernadetta Soubirousová setkala 11. února s Pannou Marií.

Onoho dne vyšla se sestrou a přítelkyní na dříví do lesa. Když přebrodila řeku, tak slyšela hukot silného větru, ale stromy se ani nepohnuly. Hukot se opakoval. Podívala se do výklenku ve skále a spatřila zářící postavu, která se na ni usmála. Protřela si oči, vzala růženec a modlila se. Náhle bylo vše jak předtím. Zeptala se sestry, jestli něco neviděla? Ona jí odpověděla: „*A ty, co jsi viděla?*“ Odpověď Bernadetty byla vyhybavá. Sestra se nedala odbýt a i když slíbila, že bude mlčet, vše doma vyličila mamince. Ta si vzala rákosku a udělala s tím krátký proces.

Za tři dny Bernadetta dostala svolení a šla k jeskyni znovu, kde svčenu vodou pokropila zjevení. To se sklonilo k dívce a usmálo se. Týden po prvním zjevení šla potřetí k jeskyni, kde se jí Paní v bílém zeptala: „*Chtěla byste být tak laskavá a přicházet sem po patnáct dní?*“ A přislíbila jí: „*Neslibuji Vám, že Vás udělám šťastnou na tomto světě, nýbrž na onom.*“ Od 19. 2. do 4. března měla Bernadetta patnáct zjevení. V jednom zjevení odkryla pramen. Při posledním pravidelném zjevení ji doprovázelo na 8 000 lidí.

Začala se rozvíjet úcta ke zjevení i přes zdrženlivý postoj faráře. Lidé věřili, že to byla Panna Maria, kdo se Bernadettě zjevoval. Ona 25. 3. prozradila, že jí paní řekla: „*Já jsem Neposkvrněné početí.*“

Při předposledním zjevení ji doktor podrobil testu s ohněm, kdy jí plamen nepopálil a doktor uznal zázrak. Poslední zjevení měla 16. července, kdy i přes plot u jeskyně spatřila Neposkvrněnou. Co si tehdy řekly, nevešlo ve známost.

V dospělosti vstoupila do kláštera Milosrdných sester v Neves, kde přijala jméno Maria Bernadetta. Zemřela 16. 4. 1879 v pouhých třiceti pěti letech. Pro účel blahorečení byla otevřena její rakev třikrát a vždy se našlo neporušené tělo. A 8. 12. 1933 ji Pius XI. svatořečil.

Úcta k poutnímu místu neustále rostla, zvláště po prvních zvěstech o zázračném uzdravení. Celkem jich církev uznala na sedm desítek, ale milostí obdržených na přimluvu bylo bezpočet.

Od roku 1862, kdy monsignor Laurence, biskup v Tarbes, v jehož obvodu se Lurdy nacházely, podepsal pastorační dopis, v němž potvrdil pravost zjevení, přišly do Lurd miliony poutníků. Loni francouzské Lurdy navštívilo na šest milionů poutníků a jsou třetím nejnavštěvovanějším katolickým poutním místem na světě.

Josef Kolba

POSLECH RADIA PROGLAS

Chtěl bych poradit těm, kteří mají u staršího televizoru Set top box.

U současného digitálního televizního vysílání se dá naladit také několik rozhlasových stanic, mezi něž patří i křesťanské Radio Proglas.

Poslouchat zvuk rádia je možný ze zapnutého televizoru a to se zdá být nevhodné, neboť starší televizory, u kterých máme Set top box, mají poměrně velkou spotřebu energie.

Existuje řešení takové, že bude zapnut pouze Set top box, který má malou spotřebu. Necháme si zhotovit propojovací kabel, na jehož jednom konci je Scart konektor, který přijde zapojit do Set top boxu, a na druhé straně Jack 3.5 konektor, který zapojíme do reproduktorů od počítače. Tyto reproduktory mají také malou spotřebu energie. Lze takto poslouchat rádia i televizní zvuk. Propojovací kabel můžeme také zapojit do nějakého radiopřijímače do zásuvky na připojení přehrávače MP3 nebo do zesilovače u Hi-fi věže. Set top box můžeme takto využívat i po zakoupení nového televizoru.

Toto celé platí i při poslechu rádia ze satelitního přijímače.

- JAH -

Připomínám si noc co

NOC

*jak jsem na struny hrával,
v srdci přemítám a duch můj hloubá.*

277.7

I v letošním roce se naše farnost zapojila do projektu Noc kostelů. Jejím smyslem je otevřít dveře kostelů široké veřejnosti, dát všem možnost seznámit se blíže s církví, prožít v chrámovém prostoru příjemný čas, zastavit se, ztišit se. Celá akce je pro nás křesťany velkou příležitostí svědčit o naší víře, o Bohu. A někdy stačí opravdu málo – vyjít ze své uzavřenosti a s otevřeným srdcem přijmout ty, kteří přicházejí, připravit prostředí, kde by se všichni cítili dobře, modlit se, aby se celá akce stala opravdu dobrým Božím nástrojem.

Bylo by tedy hezké a užitečné, aby to byla záležitost celé farnosti, aby se do přípravy zapojilo dost lidí, každý podle svých možností. Jak můžete přispět? Co je potřeba ještě zajistit?

- Pomoc na stanovištích během dětského programu.

- Služby u stolků s informacemi během celého večera.

- Výroba něčeho dobrého k zakousnutí do konírny ke kávě a čaji. (Buchty všeho druhu, pokud možno s příloženým receptem. Loni byla po receptech poptávka. :-))

- Služba u dveří kostela. Loni se po setmění kolem kostelů pohybovala různá podnapilá „individua“. Proto bychom letos prosili statečné muže, aby pomohli případné podobné návštěvy trochu usměrnit.

- Služba modlitbou. Noc kostelů nemá být jedna z mnoha kulturních akcí, ale je tam důležitý duchovní přesah. Proto je potřeba se za celou věc už teď modlit. Během celého večera bude

opět v boční kapli u sv. Martina adorace. Na stolečku v kostele bude možnost zapsat se na službu.

Další potřebné informace zazní postupně v nedělních ohláškách. Noc kostelů má v Třešti na starosti Eva Šalandová, Eva Kokejlová, Ludmila Štrejbarová a Jiří Novák. Pokud jste ochotní zapojit se do nějaké služby, kontaktujte nás.

Ludmila Štrejbarová

MODLITBA ZA NOC KOSTELŮ

Náš Bože, plný dobroty a lásky, tvůj sluch je vždy nakloněn k našim prosbám.

Prosíme tě, ať Noc kostelů v našem městě, kdy i náš kostel bude otevřen mnohým návštěvníkům, znamená pro všechny, kdo přijmou toto pozvání, silný a oživující dotek milosti. Prosíme tě, aby byli osloveni nejen historickou krásou a uměleckými památkami tohoto svatého místa, ale především touhou uvěřit v Tebe, objevit tvou lásku, pokoj a dobrotu, aby se připojili k našemu společenství věřících, kteří tě zde po staletí uctívají. Pomoz nám připravit tvůj dům pro toto setkání i za cenu oběti a času, který pro tento úmysl nabídneme. Dej, ať Noc kostelů rozmnoží tvou slávu, povzbudí a oživi lidská srdce a dotkne se jich tvou láskou a milostí.

Amen

LISTY DO VĚZENÍ

Jsou to listy plné naděje, útěchy a posily, mateřské dopisy dceři – je to pokračování rodinného života, jenž byl násilně rozrušen, přerván a vyšinut z kolejí válečnými událostmi v r. 1915: Byly psány německy, aby cenzura doručení nezdržovala. Číst tyto dopisy, pozdravy, dotazy, zprávy o dnech, všedních věcech, o uměleckých, vědeckých, též pedagogických, sociálních otázkách této doby, výlety do minulosti rodinné a národní, číst prostá slova, vždycky hladící a nedrásající - to je jako zúčastnit se duchovní hostiny s prostřeným stolem, u něho je vítán každý člověk dobré vůle a od něho vstáváme osvěženi, plní síly a s novou láskou ke všemu, co nese pečeť člověka, jeho práce, a unést i nejtěžší břemeno. To na nás valí doba, povinnosti, neklid. Tak se dopisy stávají malým breviářem, v kterém mohou číst nejen ženy, naše dcery ve dnech pochyb, nejistoty, ale který bude pravidlem života všem, jež milují pravdu a krásu i malých radostí, vždyť nic v životě není bezvýznamné, ani první krása jarní růže, ani zpráva o narození dítěte, ve všem je život, i po klikatých cestách, abychom vyšli na horu poznání a lásky. Mateřská slova bez slz, ale vyzářující paprsky víry a důvěry – nejkrásnější vztah člověka k člověku. (*Charlotta G. Masaryková, vyd. v r. 1948 v Praze*)

P.S.: Má pravnučka nar. 2. 3. 2010 nese jméno Šarlota, v tento den v roce 1282 zemřela naše světice Anežka Přemyslovna. Bohu díky...

Lidmila Vokřínková

S JARNÍMI PAPRSKY...

S jarními paprsky sluníčka jsem trhala zelené léčivé listy a nový, mladý soused po pozdravu se zmínil, že jsou to pěkné konvalinky... Potěšilo mě, že má zájem /tak vzácný u našich mladých/ a odpověděla jsem, že jsou to listy mladého medvědího česneku, aby „přivoněl“. Tak se ještě podivil, kde se tu vzal? Z lesa, parku, z Pouští. Ti, jež chtějí a mohou používat, je tu ku zdraví...

Lidmila Vokřínková

LETNÍ TÁBOR

Římskokatolická farnost Třešť a Salesiánský klub mládeže Telč zve děti 1. stupně základní školy na

LETNÍ TÁBOR 2011

který se bude konat od 6. do 13. srpna 2011 v Alejích u Kněžic (bývalá rekreační chata). Cena při zaplacení do 31.5. 2011 1.400,- Kč + každý další sourozenec 1.200,- Kč / při zaplacení po 31.5. 2011 bude cena 1.600,- Kč. Kontakt a přihlášky: Kateřina Bambulová, Růžena 31, 589 01 Třešť, tel.: 605 985 749 (katerina.bambulova@seznam.cz).

Farní mládež z Třeště a okolí ve spolupráci s jednotou Orel pořádá

LETNÍ TÁBOR

pro mládež 2.stupně ZŠ, který se bude konat od 5.8.2011 (pátek!) do 13.8.2011(sobota), tábořiště u Lovětína. Cena při zaplacení do 19.6. 2011 1.600,- Kč + každý další sourozenec 1.400,- Kč. Při zaplacení nebo navrácení přihlášky po 19.6. 2011 bude cena 1.800,- Kč. Kontakt: Lukáš Kubala, Roštýnská 1205, Třešť 589 01, mob. 777198553 (Vodafone), 722909653 (O2), e-mail: suty-chuck@seznam.cz.

NASTÁVAJÍCÍ DNY...

Půlka aprílového měsíce zapadla do vzpomínek a nastávají dny VELIKONOC a měsíce máje, který je zasvěcen Královně, s očekávaným oteplením, na nějž čekají květiny, keře, již rozkvetlé, narašené stromy s vůní a samozřejmě ty milé včelky a lidé, děti, mládež, i „ta babička stará, je veselější z jara“.

Čeká nás 1. květen s blahořečením Jana Pavla II. a další programy květnových dnů.

Lidmila Vokřínková

EVEREST JEN O FOUS

CESTOMÁNIE

Už když jsem byl cca před rokem a půl s kamarády za severním polárním kruhem v národním parku Abisko ve Švédsku, padaly tam nápady, kam příště. Už nevím, kdo přesně, ale někdo nadhodil: „*Himaláje, ty by stály za cestu.*“ Tehdy jsem ten nápad bral s velkým nadhledem. Jenže loni, když jsem pomáhal v Brně na Noci kostelů (v pátek), přišel ke mně spolucestovatel a víceméně organizátor cesty za severní polární kruh Vlád'a Bobšík a povídá, že v pondělí jde kupovat letenky do Nepálu a jestli chci jet s nimi, tak se musím přes víkend rozhodnout. Moc jsem neváhal, jen rychlá porada doma, spíše oznámení, protože naši doma na to měli, po Švédsku, poměrně přijatelný náhled. Taky co jiného zbývalo, když viděli, že uvnitř se na to jen třepu. A tak za finančního podržení mým starším bratrem, který mi půjčil většinu peněz, jež jsem potřeboval přes víkend sehnat na koupi letenek, jsem se mohl těšit tomu, že za necelý rok (21. 3. 2011) poletím na dvacet dní do Himalájí.

Cestě předcházely nemalé přípravy. Několik desítek emailů, společné porady v klášteře ve Žďáru nad Sázavou, nákupy, plánování trasy, propočítání přibližných nákladů, vyřízení víz, až po detaily jako kdo s kým bude ve stanu a podobně. Tyto věci jsme, myslím, jakž takž zvládli bez problému. Teda myslel jsem si to do určité doby, ale k tomu se dostanu. Pak ale také fyzická příprava s psychickou, morální a také vědomostní přípravou (o tavných podmínkách). Svalová a celkově fyzická příprava by byla, vždyť jsem tou dobou dostával už rok a půl do těla na studiích tělesné výchovy a sportu. Pak ale byla ještě druhá fyzická příprava, a to přibrat pár „zásobních“ kilo, o což se zase postaralo mé „sladké“ zaměstnání v cukrárně :-), takže bříško se mi kulatilo k mé nelibosti, ale což, je to potřeba, říkám si. Na cestu jsem se neskutečně těšil, ale čím byla blíž a blíž, začínal jsem být nervózní, na co jsem ještě zapomněl a co ještě nestihám.

V neděli 20. 3. 2011 vyrážím do Pra-

hy na byt za kamarády, což byl náš base camp a odkud druhý den odlétáme přes Moskvu a Dillí do Káthmándú, hlavního města Nepálu. Na bytě jsem dal ještě na rady kluků a zredukoval trochu množství mého vybavení, především v oblečení – zredukováno bylo víc jak půl igelitky.

Ráno na letišti se setkává všech sedm „statečných“, takový byl počet členů naší výpravy, a zjišťujeme první překvapení. S Jendou jsme se špatně domluvili a to tak, že jsme neměli stan. Jenda myslel, že vezmu stan já a já myslel že on, tudíž jsme byli o jeden stan méně vybaveni. K hrocení situace ale nijak nedošlo, přestože stany byly bezpodmínečně nutné, nechali jsme situaci klidně plynout i bez stanu s tím, že si jej v Káthmándú na pobyt v horách propůjčíme. Cesta letadly byla poměrně pohodová, až na naši přepravu z Dillí do Káthmándú. Měli jsme tam čas asi 6 hodin, než nám zmíněný spoj poletí, a tak jsme, protože byly asi 4 hod. ráno, polehávali a bloumali se po letištních halách. Někteří jsme ze zvědavosti vyšli i před letiště, ale to vám řeknu, bylo pak vela práce, dostat se přes vojenské letištní stráže zpět. Pro upřesnění ... cesta ven z letiště mi trvala půl minuty a dostat se zpět mi zabralo cca nějakých 20 – 30 minut. Strážní byli zkrátka neoblomní a musel jsem to zkoušet několika terminály, než se to vůbec oklikou povedlo. Jenže Jenda neměl takové štěstí a nestihl se dostat přes vojáky zpět do letištní haly včas, takže nám uletělo letadlo. No a co teď? V rychlé reakci Vládi a Šagiho, kteří uhádali možnost letět dalším letadlem, jsme s „menším“ příplatkem letěli za hodinu. Uf, asi tak jsme si všichni oddychli, když jsme usedli v letadle na svá místa.

Po příletu do Káthmándú jsme se potřebovali dostat do města, na jednu noc se ubytovat, sehnat timesy - povolení ke vstupu do národních parků Shivapuri a Langtang a zajistit si odvoz na druhý den do Sundarialu, odkud jsme už vyráželi pěšky. No, nebylo toho málo, ale v zemích třetího světa, když máte peníze, jde většinou vše neuvěřiv-

telně snadno. Navíc na naše poměry tam bylo pro nás v přepočtu opravdu levně. Po opuštění příletové haly, kde jsme museli zaplatit vstup do země na 30dní, se nás okamžitě ujali místní „díleři“, kteří nám zajistili vše. Většinou tam vše funguje v rodinných či velmi blízkých obchodních vztazích a to tak, že jeden nám zajistil odvoz na hotel taxikama a další nám zajistil noc v hotelu s timesy a druhý den ráno odvoz na začátek naší pěší cesty po nepálském pohoří. Ještě ten podvečer jsme si udělali procházku po městě a já s Jendou jsme šli sehnat stan. Podařilo se nám jej pronajmout v přepočtu za 30,- Kč na den pro jednoho, což, myslím, nebylo špatné.

Druhý den ráno byl přistaven jeden větší džíp, který nás dovezl až na okraj parku Shivapuri. Po cestě džípem jsme viděli mnoho zvláštních čtvrtí města. Pro místní děti jsme měli spoustu propisek, po kterých se tu většinou ptaly, aby si mohly malovat. Já jsem dostal od sestřenký na cestu do letadla omalovánky s pastelkami. Můžu vám říct, že jsem měl dojetím až slzy v

očích, když jsem viděl, jakou mají děti nefalšovanou radost z obyčejných pastelek a omalovánek. Trochu rozdíl v porovnání s našimi dětmi, které kolikrát ohrnou nos i nad mobilem, protože to zrovna není nejnovější model. Cestou jsme míjeli rododendronové lesy, v dáli jsme viděli tyčít se v mracích sněžné vrcholky a všude kolem nás lemovali prudké svahy malá pásová políčka místních. Nepál je místem mnoha vyznání a tak nám cestu zdobilo poměrně četné množství kapliček a barevných praporků, do kterých jsou vepsány modlitby. Princip těchto fáborků s modlitbami je takový, že je místní přivazují na provaz mezi dva a více styčných bodů a jak jimi vítr třepotá, tak se párou a tím z nich jakoby ta modlitba plyne. Tak to dělají k uctívání mnoha bohů. K tomu ale ještě ráno chodí někteří vítat slunce a prožít v jeho přítomnosti ranní modlitbu.

Denně jsme vystoupali 500–1000 výškových metrů a z toho několik stovek metrů zase klesali. Jeden z těžších dní byl, když jsme stoupali z Phedi (3500) přes Laurebina Pass (4610)

do Laurebina Yak (3930). Bylo to nejen jedno z největších převýšení, ale zastihlo nás poprvé nepálské počasí s pořádným sněhem a také cesta toho dne byla i poměrně dlouhá. Navzdory tomu, že bylo celý den pod mrakem a jen na chvilíčky vysvitlo sluníčko, byl to den, kdy jsme se nejvíc spálili. A to takovou měrou, že se nám přes noc udělaly mokravé malinké puchýřky, kterými jsme měli posety celý obličej. Však když jsem se v noci kolem 4. ráno vzbudil a přejel jsem si po tváři, pěkně mne to pánilo a ruku jsem měl od toho moku mokrou. V tu chvíli jsem si říkal, že budu ráno s prominutím za vola, že jsem se pořádně nenačkal, ale hned ráno jsem zjistil, že mne v tom kluci nenechali samotného, a i přes jejich mazání krémy s UV faktory měli stejný problém. Všude se na nás od té doby dívali jako na pořádné horolezce, protože jsme vypadali, jako bychom právě slezli z Everestu. Však se nás taky pár lidí ptalo, jestli odtud náhodou nejdem.

Nicméně naše cesta začala klesat. Procházeli jsme vesnicí, kde byla tzv. „cheese factory“ neboli sýrárna. Vyráběli zde sýr z jačího mléka, který jsme bezesporu museli ochutnat (z naší iniciativy) a rozhodně jsme neprohloupili. Byl to nejlepší sýr, jaký jsem v životě jedl. Ani ve Francii jsem neokusil takového sýra, jaký uměli vyrobit tady. V této vesnici jsme taky viděli, jakým způsobem staví nový hotel. Například: celý jej stavěli z kamení a nepoužívali žádné pojivo. Ani maltu, ani hlínu, zkrátka měli kameny tak precizně vyskládané, že ničeho jiného nebylo třeba. Tato metoda tu byla používána téměř všude. Jen místy jsme viděli na zdech jačí trus, ale jak jsme se později od místních dozvěděli, nefunguje jako pojivo, nýbrž jako palivo a na zdech je jen proto, že jej tímto způsobem suší. Toho dne jsme došli až do vesnice k hlavní silnici vracející se pak zpět do Káthmándú. My jsme ale museli druhý den po silnici ještě kus dál od Káthmándú a protože jsme byli v mírném časovém skluzu, svezli jsme se za pár drobných na korbě kamionu s řidičem, který pracoval na stavbě asfaltové silnice. Jezdit na korbě kamionu, nebo na střeších autobusu, tu není nic neobvyklého. Dojeli jsme do spodní části údolí Langtang a ještě téhož dne jsme jím pěšky vyrazili vzhůru, přibližující se víc a víc vrcholku Langtang Liduny (7227m n. m.). Toto údolí nás okouzlo tím, že jsme zde zažili takřka všechny

druhy přírody. Od džungle přes lesnaté plošiny, až k přírodě podobné Irsku – „zeleň a kameny“, až nahoru k zasněženým bílým vrcholům. Tímto údolím jsme šli tři dny, až na konci nás čekala vesnička, kde jsme strávili tři noci.

V ty dny, kdy jsme tam pobývali, jsme udělali dva výlety na dvě vysoké hory. První den jsme vyrazili tři borci na 4984 metrů vysokou horu Tserko Ri, kdy převýšení bylo přes 1100 metrů.

Druhý den pak krom Vládi, který měl jak střevní, tak žaludeční potíže (zkrátka šlo to jak spodem, tak i vrchem), jsme vystoupali na další horu Yala Peak (5500m n.m.). Na tuto cestu jsme vzali i průvodce, který ovšem nasadil jejich horské tempo a vydržel mu stíhat pouze jeden z nás, který díky tomu došel až na vrchol. Já to zvládnul do 5354 metrů, což je i můj životní rekord. Zbytek to otočil v cca 5150 metrech. Každopádně to byl pro mne opravdu velký zážitek. Zpět jsme se vraceli pořádným kvapem, protože se blížila sněhová bouře.

Další den jsme vyrazili brzy ráno údolím směrem zpět k hlavní silnici. Protože se to šlo od vrchu dolů, ušli jsme trasu oproti cestě nahoru ne za tři dny, ale za dva. Místní to prý chodí za den. Už nás čekala jen cesta zpět a prohlídka Káthmándú. Cestu zpět jsme měli absolvovat autobusem. Na to jsem se moc těšil, ptz se tu jezdí na střeše autobusu, což je považováno za lepší místa než v buse, a to by bylo něco pro mne. Ale kluci chtěli komfortnější způsob, a to džípem.

V hlasování vyhrál 4:3 džíp. Škoda, ale řeknu vám, po cca šestihodinové cestě džípem bych nechtěl zažít tu údajně 9-12ti hodinovou cestu autobusem. No a to byla cesta pouhých cca 120 km!

Do Káthmándú jsme přijeli cca okolo 14. hodiny a tak nám zbyl toho odpoledne a následující den ještě čas vrátit stan, chodit po nákupech a zajímavých místech Káthmándú.

Nákupy mne tu nejvíc bavily. Ne snad proto, že bych rád nakupoval, ale že jsem přišel na chuť způsobu nakupování a to ve smlouvání. Bavilo mne zjišťovat, na kolik jsem schopen tu či onu věc usmlouvat. Ale dělal jsem tak u věcí, které jsem opravdu zvažoval koupit, protože smlouvání často zabralo řádnou porci času a občas i varku trpělivosti.

Poslední den v zemi. Letadlo nám odlétało kolem druhé hodiny odpolední, ale taxi na letiště jsme měli objednané na recepci hotelu už na 11. hodinu. Opět dlouhé čekání v Dillí na další let – tentokrát už se nikdo neodvážil vyjít z letiště, přes Moskvu a domů do Prahy.

Na letišti v Praze ale přišlo ještě jedno nečekané překvapení. U výdeje zavazadel jsme se nemohli dočkat zavazadel. Když už konečně mezi posledními zavazadly vyjely naše krosny, místo sedmi jich vyjelo jen pět. Komu jinému mohly chybět, než „smlařům“ Jendovi a mně. Nezbyvalo než nahlásit ztrátu zavazadel na reklamaci a vyrazit domů. Po cestě jsme se někteří z nás zasta-

vili v Humpolci v restauraci a nikdo z nás si nedal nic jiného, než konečně pořádný flák masa. Jak výjimečně ten steak chutnal... :-). Batohu jsem se dočkal další den v neděli, kdy mi jej po mši dovezla letecká služba až domů. Jen do kostela když jsem šel, tak mi byla trochu zima, protože jsem všechny věci měl v krosně, nebo v Brně na privátě.

Ještě zpět k ubytování v Nepálu. Většinou všude v horách to chodí tak, že za něj platit nemusíte, pokud v chatě, lodžii, nebo kde právě jste, jíte. Myslím tím jejich jídlo, které je sice bez masa, ale je neskutečně chutné a levné. Ve většině případů jsme se vešli s večeří a snídaní do 500 rupií, což je na naše peníze děleno 4. Tudiž večeře i se snídaní a ubytováním nás vyšla na nějakých 125,- Kč za den a to ne každý den, protože někdy jsme spali ve stanech a řádky si z vlastních zásob.

Zážitků bylo neskutečně mnoho, přeci jen to byl Dálný východ a zároveň „Střecha světa“. Přemýšlel jsem, jestli nerozdělit článek a neudělat jej na pokračování. Protože všechny zážitky, které by stály za řeč, jsem zde ani neuvedl. Co se dá jen těžko popsat, je, kolik informací jsme se dozvěděli o tamní kultuře, zvycích, poměrech s Číňany, politické situaci a všem možným ostatním od místních lidí, když jsme s nimi povídali ve všech těch hotelech, chatách a lodžích, v kterých jsme spali. Mnozí z nich byli velmi příjemní a snažili se nám co nejvíce povědět, když viděli náš zájem. Pro mě byla, co se rozhovoru týče, nejvíce obohacující noc, kdy jsem spal u jednoho domorodce v chýši a než jsem šel spát, tak jsme asi půl druhé hodiny povídali o tom, jak tam v horách žije, o jeho rodině a o jeho zemi...o Nepálu.

Lukáš

POUŤ DO FRANCIE

Děkanství velkomeziříčské pořádalo od 21. 6. do 26. 6. v roce 2010 pouť do Francie u příležitosti Roku kněží, které jsem se zúčastnil.

V časných ranních hodinách 21. 6. jsme vyjeli. První cíl naší cesty bylo rodné městečko papeže Benedikta XVI. Markt am Inn. Dále jsme jeli do bavorského poutního místa Altoetting. Odtud jsme jeli k Bodamskému jezeru, kde bylo ubytování a nocleh.

Ráno 22. 6. jsme jeli do baziliky v Birnau, kde byla sloužena mše svatá, poté jsme se vrátili zpět do Uhlidingenu na snídani a potom jsme se vydali do La Salette. Po ubytování byla večerní pobožnost a světelný průvod.

23. 6. byla v 10 hod. mše svatá, volný čas, kolem 17. hodiny křížová cesta a zakončeno opět světelným průvodem.

24. 6. v 7 hod. mše svatá, snídaneň a poté odjezd do Dardilly, kde jsme byli ubytováni. Odpoledne jsme si udělali výlet do Lyonu se soukromou prohlídkou města a večer jsme se vrátili opět do města Dardilly.

25. 6. odjezd do Ars, kde byla v 10 hod. mše svatá, prohlídka městečka, odpoledne růžec a opět návrat do města Dardilly.

26. 6. ráno odjezd do Ars, v 8 hod. mše

svatá a odjezd domů.

Po cestě zpět jsme se ještě zastavili v Ronchamp, kde je novodobá kaple Panny Marie. Domů jsme se vrátili v nočních hodinách.

Proč vlastně o tom píší? V posledním čísle Věžníku se Josef Kolba o La Salettě zmiňuje. Nevím, kdo všechno má možnost podívat se na internet, aby si mohl přečíst celé poselství z La Saletty. Proto jsem se rozhodl toto poselství sdělit v celém znění tak, jak jsme jej slyšeli přímo tam.

Poselství Matky Boží v La Salette

„Pojďte bliž, mé děti! Nebojte se! Přišla jsem vám povědět velkou novinu. Jestliže můj lid neuposlechne, budu muset uvolnit paži svého Syna. Je tak silná a těžká, že ji už déle nemůžu udržet. Už tak dlouho za vás trpím. Nemá-li váš můj Syn opustit, musím ho neustále naléhavě prosit. Ale vy toho nedbáte. Marně se budete snažit, marně modlit, nikdy nebudete schopni vynahradit mi to, co jsem pro vás vytrpěla. Dala jsem vám šest dnů k práci, sedmý den jsem si vyhradila pro sebe, ale vy mi ho nechcete věnovat. Proto je paže mého Syna tak těžká. Vozkové klejí a ve svých kletbách berou jméno mého Syna nadarmo. Také proto je paže mého Syna tak těžká. Jestli se zkaží úroda, je to kvůli vám. Minulý rok jsem vám to ukázala na bramborách. Nedbali jste toho. Právě naopak, když jste našli brambory shnilé, kleli jste a zneužívali jste jméno mého Syna. Budou se i nadále kazit a kolem letošních Vánoc už vůbec žádné nebudou.“ Melanie se podivila, co znamená výraz „pomme de terre“, protože v dialektu se bramborám říká „las truffas“. Chtěla se zeptat Maximina, ale Krásná Paní ji předešla a řekla: „Ah! Nerozumíte francouzsky, mé děti. Tak vám to tedy řeknu jinak.“ A opakuje v jejich vlastním dialektu od slov: „jestli se zkaží úroda...“ a pak pokračuje: „Máte-li obilí, nezasévejte je, protože co zasejete, zničí červi a když něco vyrostе, rozdrtí se na prach při mlácení. Bliž se velký hlad. Ale dříve než nastane, děti mladší sedmi let dostanou třesavku a zemřou v náručí těch, kteří je budou

chovat. Ostatní budou trpět hladem. Hrozny shnijí a ořechy budou bez jader.“ Krásná Paní předala potom dětem tajemství, každému osobně, nejprve Maximinovi, pak Melanii. A pokračuje pak k oběma: „Jestli se lidé obrátí, změní se skály a kamení v hromady obilí a lidé zjistí, že bramborám se daří. Modlíte se dobře, moje děti?“ Děti bezděčně odpověděly jedním hlasem: „Ne příliš dobře, Paní.“ „Ah! Děti moje, musíte se modlit ráno a večer. Když nemáte čas, pomodlete se aspoň „Otče náš“ a „Zdravas Maria“, a když můžete, modlete se více. V létě chodí na mši jenom několik starých žen. Všichni ostatní pracují každou neděli po celé léto. A v zimě, když nemají nic na práci, jdou na mši jenom proto, aby se posmívali náboženství. V postě chodí do řeznictví jako mlsní psi. Děti moje, viděli jste už někdy zkažené obilí?“ – „Ne, Paní,“ odpověděl rychle Maximin za sebe i za Melanii. „Ale ty, mé dítě, jsi ho jednou musel s otcem vidět blízko Coinu. Hospodář řekl tvému otci, abyste se šli podívat na jeho zkažené obilí. Šli jste tam oba. Otec vzal do ruky dva nebo tři klasy obilí a ty se

rozpadly na prach. Potom jste se vraceli, a když jste byli asi půl hodiny od Corpsu, dal ti otec kus chleba a řekl: „Vezmi si, synku, sněz kousek chleba aspoň letos. Nevím, zda bude i příští rok, bude-li se obilí dál tak kazit.“ – „Je to skutečně pravda, Paní. Ted’ si vzpomínám. Před chvilkou jsem si na to nevzpomněl.“ – řekl Maximin. Potom Krásná Paní dodává už francouzsky: „Nuže, mé děti, toto všechno oznamte mému lidu!“ Návštěva Krásné Paní skončila. Děti ustoupily, když procházela kolem nich. Přešla potokem Sezi a nedotýkala se při chůzi země. Její stopa tvořila široce otevřené S, když se vznášela na okraji strže. Později si lidé uvědomili, že to byla malá ukázka křížové cesty Ježíše Krista z Pilátova sídla na Kalvárii. Podél pěšiny, kterou Paní tehdy kráčela, bylo postaveno čtrnáct křížů. Ještě jednou opakovala: „Nyní to, mé děti, určitě oznamte mému lidu.“

Josef Vrátil

DIÁŘ FARNOSTI

1.5. poutní mše svaté

10:00 sv. Kateřina Sienská
18:00 sv. Kateřina Sienská
(hlavní celebrant P. Roman Kubín)
08:30 Růžená

14.5. Olomouc

- setkání ministrantů brněnské
diecéze v kněžském semináři

15.5. neděle modliteb za duchovní povolání

sbírka na bohoslovce
11:30 poutní mše svatá ve Dvorcích
ke sv. Janu Nepomuckému

27.5. Noc kostelů

12.6. Slavnost Soslání Ducha svatého

sbírka na charitu
18.6. 19:00 mše sv. v Růženě
s nedělní platností

19. 6. 10:00 Třeštice - poutní mše sv. ke
sv. Antonínu Paduánskému

24.6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

Třešť - táborák na zakončení školního roku

26.6. Slavnost Těla a Krve Páně

09:30 Třešť (sv. Kateřina)
první svaté přijímání dětí
z Třeště a Růženě
(bez eucharistického průvodu)
08:00 mše svatá v Růženě
10:00 poutní mše svatá v Kostelci
18:00 Třešť (sv. Kateřina)

29.6. Slavnost sv. Petra a Pavla

1.7. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

SBÍRKA VĚCÍ PRO POTŘEBNÉ

Pravidelná **Sbírka věcí pro potřebné** se bude konat o sobotách 11. a 18. června 2011 na faře v Třešti od 8 do 12 hodin a odpoledne od 13 do 16 hodin.

Sbírají se věci, které již nepotřebujete, jsou v pořádku a mohou ještě posloužit jiným. Jedná se například o letní i zimní oblečení (dámské, pánské, dětské), nepoškozenou obuv, lůžkoviny, posteládra, ručníky, utěrky nebo záclony.

Věci, které vybírány nejsou - např. ledničky, televize, počítače a jiná elektronika, matrace, koberce (vše z ekologických důvodů), nábytek, jízdní kola a dětské kočárky či znečištěný a vlhký textil.

Vybrané věci budou odeslány do Diakonie Broumov a odtud, po vyřídění, dále předány potřebným.

Předem srdečně děkujeme všem dárcům, pomocníkům i příznivcům křesťanským Pán Bůh zaplatí!

- vh -

Otec biskup Vojtěch Cikrle a představení a bohoslovci Arcibiskupského kněžského semináře srdečně zvou všechny ministranty brněnské diecéze na

MINISTRANTSKÝ DEN

Sobota 14. května 2011 od 8 do 16 hodin v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci. Zváni jsou všichni kluci brněnské diecéze od 6 let. Pro kluky starší 16 let je připraven speciální program. Co s sebou? Sportovní oblečení a obuv, pláštěnku, kartičku pojišťovny, „blíci“ neporušený pytlík na dálnici a jídlo na celý den, dobrou náladu. Cena 150,- Kč, (doprava + účastnický poplatek). Kontakt: Tel.: 607 815 442, josef.kolba@seznam.cz.

JUBILEUM 800 ROKŮ KANONIE V NOVÉ ŘÍŠI

TRIDUUM

STŘEDA - 25. 5. 2011

17.30 - růženec, vyzvání Ducha sv.,
18.00 - mše sv. ke cti sv. otce Augustina, dárce řehole + kázání

ČTVRTEK - 26. 5. 2011

17.30 - růženec, vyzvání Ducha sv.
18.00 - mše sv. ke cti sv. otce Norberta, zakladatele řádu + kázání

PÁTEK - 27. 5. 2011

17.30 - růženec, vyzvání Ducha sv.
18.00 - mše sv. ke cti patronky konventu P.Marie Neposkvrněné + kázání

HLAVNÍ SLAVNOST

SOBOTA - 28. 5. 2011

10.00 - mše sv. za účasti Mons. Vojtěcha Cikrleho, brněnského biskupa
12.00 - občerstvení v klášterních chodbách
14.00 - prohlídka muzeí, knihovny, prelatury, výstav a kostela s kaplí sv. Anny
14.00 - v kostele setkání dětí, ministrantů a mládeže s o. biskupem
15.00 - setkání o. biskupa se seniory v DPS
16.00 - koncert v hudebním sále
18.00 - mše sv. s nedělní platností

NEDĚLE - 29. 5. 2011

08.00 - mše sv. za účasti generálního opata Thomase Handgratingera a dalších opatů
11.00 - mše sv. pro děti
14.30 - Te Deum a sv. požehnání v kostele
15.00 - zahájení výstav v klášteře
16.00 - pohledka výstav, knihovny, kostela a kaple sv. Anny

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY NOVOŘÍŠSKÉHO JUBILEA

- za obvyklých podmínek lze získat od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011.